

Sygn. akt IV KK 596/18

POSTANOWIENIE

Dnia 19 grudnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Malarski

na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 3 k.p.k.),
po rozpoznaniu w dniu 19 grudnia 2018 r.,
sprawy **A. U.**
skazanego z art. 107 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s.,
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w B.
z dnia 16 lutego 2018r., sygn. akt VII Ka [...],
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w B.
z dnia 26 września 2017r., sygn. akt IX K [...],

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi za postępowanie kasacyjne.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w B., wyrokiem z 26 września 2017r., zmienionym przez Sąd Okręgowy w B. w dniu 16 lutego 2018r., skazał A. U. m.in. za dwa przestępstwa skarbowe z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. na karę łączną 2 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 lat próby.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł obrońca A. U.. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił rażącą obrazę prawa procesowego: art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k.; art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 2 i 11 k.p.k.; art. 17 § 1

pkt 2 k.p.k. w zw. 56 TFUE i art. 4 ust. 3 TUE i w konsekwencji wniósł o uchylenie wyroków Sądów I i II instancji i umorzenie postępowania.

W odpowiedzi na kasację Naczelnik [...] Urzędu Celno - Skarbowego w K. wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna.

Obrońca upatrywał bezwzględną konieczność umorzenia postępowania w sprawie A. U. w zaistnieniu uchybienia z art. 439 § 1 k.p.k. Pomimo że zarzut wskazany w kasacji z art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k. został zrehabilitowany starannie i od strony jurydycznej w sposób interesujący, to jednak nie można było zgodzić się z przedstawioną w skardze oceną stanu rzeczy. Rozważania należało poprzedzić wyjaśnieniem, że przestępstwo skarbowe z art. 107 § 1 k.k.s. ma charakter trwały, a więc ustalenie przez Sąd Rejonowy w Z., że doszło do jego popełnienia w warunkach czynu ciągłego było błędne i nie uczyniło zasadnym twierdzenia, że wobec wskazanego ujęcia czynu prawidłowym byłoby przyjęcie, iż skazany swoim zamiarem obejmował także czyny objęte zaskarżonym wyrokiem, nawet gdy okres ich popełnienia pokrywał się. Przestępstwo przypisane skazanemu wyrokiem Sądu Rejonowego w Z. nie dotyczyło lokali „J.” i „H.” w B., tak jak to miało miejsce w niniejszej sprawie, zaś uznanie, że czyn został popełniony w warunkach art. 12 k.k., nie rzutowało automatycznie na wynik przedmiotowej sprawy zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w B.. Stwierdzić należało, że Sąd Rejonowy w B., na zasadzie unormowanej w art. 8 § 1 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s., samodzielnie rozstrzygał odnośnie czynów zarzuconych A. U., a popełnionych w innym miejscu i na odmiennych urządzeniach, chociaż w tym samym czasie, co czyn osądzony przez Sąd Rejonowy w Z.. Podkreślić trzeba, że Sąd Rejonowy w B. nie był w żadnej mierze związany orzeczeniem Sądu Rejonowego w Z.. Wobec tego stanowisko obrońcy, że wyrok Sądu Rejonowego w B. z 26 września 2017r. został wydany, pomimo że postępowanie karne co do A. U. i tego samego czynu zostało już zakończone prawomocnie, należało uznać za błędne.

W dalszej części kasacja również była oczywiście bezzasadna. Ustalono ponad wszelką wątpliwość, że A. U. prowadził działalność polegającą na

urządzaniu i prowadzeniu działalności w zakresie gier losowych jako prezes spółek „J.” i „H.” z siedzibami w B., których był prezesem, nie mając właściwych zezwoleń i koncesji. Jednak u podstaw oddalenia w trybie art. 535 § 3 k.p.k. zarzutów formułujących twierdzenie o wystąpieniu uchybienia z art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k., legło uznanie, że wskazana negatywna przesłanka materialna z art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. nie wchodzi w krąg bezwzględnych powodów odwoławczych z art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k., a więc ze względu na treść art. 523 § 2 i § 4 k.p.k. kasacja w tej części była w istocie niedopuszczalna.

Z tych powodów Sąd Najwyższy orzekł jak w dyspozytywnej części orzeczenia, zaś podstawą obciążenia skazanego kosztami sądowymi za postępowanie kasacyjne uczynił art. 636 § 1 k.p.k. i art. 637a k.p.k.